

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ο θυρωρός τού έφερε ένα μπουκαλι κρασί μ’ ένα ποτήρι, κι’ έτοιμαζόταν ν’ ανοίξει συζήτηση μαζί του, όταν έφτασε και τρίτος ήπιας.

“Ήταν ο Σαλαί.
“Ο θυρωρός σάστισε όταν τόν είδε έτσι χλωμό και ταραγμένο.

— “Έφυγε, κύριε, η δούκισσα, τού είπε με ύφος εμπιστευτικό. Δεν ξέρω πού πηγαίνει... Νά, κι’ αυτοί εδώ οι δυο ζητοῦν τή δούκισσα.

— Κύριε! τού είπε ο άνθρωπος τού Βανδώμ. Τῆς φέρνω ένα γράμμα.

“Ο Σαλαί τού τὸ πήρε, και μηχανικά τὰ βίβλια της σὲ διάβασε.

“Ο Βανδώμ τῆς ἐνενοήθη. Ἐπεί τὸ ἀνοίξε και τὸ διάβασε.

“Αἰα... ἡμεῖσα ἐπεί... ὅτε τὴν περὶ τὴν ἄθνην ὄνα. Φύγετε ἄμέσως κι’ ἐλάτε νὰ μὲ συναντήσω στὸ Μπλόα. Ἄν’ ἐπεί τὸ πᾶνε στὴ Νονιη. Ἄν δοῦμε ὅτι εἶνε ἀνάγκη, θὰ γλιστᾶμε στὸ Ρουέλ και θὰ κημεύουμε ἐμυλιο πόλεμο. Ἐλάτε γρήγορο. Σᾶς περιμένω.”

“Ἦθε τότε κι’ ἡ Μαρτίνα, ἡ ἐμπιστὴ καμαριέρα τῆς δούκισσας, ἡ ὅποια εἶπε στὸ Σαλαί:

— “Ἡ κυρία μου ἔφυγε ἀφοῦ ἔλαβε ἕνα σημεῖωμα, πού τῆς τὸ πέταξε κάποιος ἀπ’ ἐξῶ, ἀπο τὸ παράθυρο.

— “Ἰσως θὰ ἦταν κι’ αὐτὸ ἀπο τὸν κύριό μου, πρόσθεσε ὁ ἀπεσταλιμένος τού Βανδώμ. Ξέρω ὅτι τῆς ἔγραψε κι’ ἄλλα δύο ἄλλα γράμματα, ἀπο φόβο μήπως τὸ ἕνα μόνο δὲν ἔφτασε στὸν προορισμὸ του... Ἰὸ πρῶτο ἀπ’ αὐτὰ τὸ διεύθυνε στὸ Βαλαντιέ και τὸ δεύτερο στὸ Γκουίζ, στὰ μέρη δηλαδή ὅπου ἴσως να βρισκόταν ἡ δούκισσα... Μπορεῖ λοιπὸν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους ἀγγελ ἀφόρους νὰ πέρσνε ἀπ’ ἐδῶ, νὰ τὴν εἶδε και νὰ τῆς ἔδωκε τὸ γράμμα του πρὶν ἀπὸ μὲνα.

“Ο Σαλαί χάρηκε, νομίζοντας ὅτι ἡ δούκισσα εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ Μπλόα.

— Μαρτίνα! εἰτε μουστικά στὴν ὑπηρέτρια. Στείλε μου γρηγορά ἕνα ἄλογο ἀπὸ τὸ σταῦλο σας, γιατί τὸ δικό μου κούραστηκε πολύ και δὲν εἶνε οὐ θέσι νὰ κάνῃ ἄλλο δρόμο, τώρα ἄμέσως. Δ’ ὤξε, κατόπιν, ὄλο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό, κλείσει καλὸ τὸ σπίτι κι’ ἔλα νὰ μᾶς βρῆς στὸ Μπλόα, ὅπου θα σὲ περιμένουμε.

“Ἔτσι, μετὰ λίγη ὥρα, ὁ Σαλαί ἔφινε πάλι πρὶν του τὸ Πιρίσι, καλὰ ζώντας πρὸς τὴν ἐξοχή.

“Ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς δουκίσσης εἶχαν πειὰ φύγει ὄλοι οἱ ὑπηρέτες. Μόνον ὁ Πρασινάδας, τὸ ὅποιο τὸ κρασί δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει, ἀπύλεινε σὲ μιὰ γωνιά τῆς αὐλῆς. “Ἐτινε ὥρα τὸ τελευταῖο ποτήρι του, όταν ἀκούσε νάχτυλουν τὴ χρεῖα σιδερένια ἐξώπορτα τού κήπου.

Πῆγε τρικλίζοντας ν’ ανοίξει και βέβηθε μπροστὰ στὸν Τραγκαβέλ.

— “Ἐδῶ, Πρασινάδε, βίσκεσαι ἀκόμα; ἔώθησε ὁ Τραγκαβέλ, ἀπορώντας.

— “Ὅπως βλέπετε, κύριε Τραγκαβέλ, φυλάγω τὸ σπίτι πού σιγᾶ— σιγᾶ ἀξείσασε και δὲν εἶνε πειὰ κανένας μέσῃ!... Πρῶτῃ ἔφυγε ἡ δούκισσα... Ἄν θέτε νὰ τὴ δῆτε, ἐλάτε μαζί μου!...

Και σέρνοντες ὁ Πρασινάδας τὸ ἀλόγο του

ἀπὸ τὰ γκέμια, ἔφυγε τελευταῖος ἀπὸ τὸ μέγαρο τῶν Σεβρέζ. Ὁ Τραγκαβέλ τὸν ἀκολούθησε.

“Ἔτσι, όταν οἱ διθρωποὶ τού Κορδιναλίου ἤγχαν νὰ κάνουν ἔρευνα στὸ μέγαρο, δὲν βρῆκαν κανένα μέσῃ...

Ἰῶρα, ὅς τερμακλυτέοιμε λίγο και τὸ Λουβινύ, γὰ νὰ μάθουμε πῶς ἔφτισε στὴν ἀφοσίαν νὰ αὐτοπροβέβη στὴ δούκισσα, ριχνόντας τῆς τὸ σημεῖωμα τού με τὸν τρόπο πού εἶπαμε.

Φεύγονται ἀπὸ τὸ γραφεῖο τού βασιλέως, ὁ Λουβινύ ἦσαν ψυχικῶς κενερί. Δὲν μπορεῖσε πειὰ νὰ κάνῃ τὴν παραμυθηρὴ ἀδριχὴ σκέψη. Τὸ πάθος πού τὸν ἐσπερωῖε νὰ συζύση τοὺς ἑνεγκεῖς συντρέφους του, μόνο και μόνο γιὰ νὰ ἐξοντώση μαζί μ’ αὐτοὺς και τὸν ἀντιρροῖσαν στοῖς βασιλικούς διαδρούους. Μήπως ἡ εὐοχία τού βασιλέως σ’ ἔκανε νὰ γάσης τὸ μυαλό σου; — Ναι! τοὺς ἀπαντοῖσε ἀσηρημένα ἐκείνος. Τρελλαθηκαί!...

“Ἀφήστε με ἡσυχο... Δὲν ξέρете ποῖος εἶμαι!...

“Ἡ τύχη τῆς συνειδήσεώς του τὸν ἔκανε νὰ παραλογίζεταί και νὰ προδίδεταί...

Β, ἦκε στὸ δρόμο και ἰόμιζε ὅτι προχωροῖσε πρὸς τὸ σπῆτι του ἐνῶ αὐτός, βαδίζοντας ἀνασάσθητα, βρισκόταν διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὴν περοχή τού παλατιοῦ.

“Ἔτσι, ἄξαφνα, βέβηθε μπροστὰ στὴ λίμνη τού πάρκου. Τού ἦρθε τότε τὸ πού ἡ Ἰζέα ν’ αὐτοκτονήση. Καὶ συγχρόνως τὸ μυαλό του ἀρχισε σιγᾶ σιγᾶ νὰ ξαναδουλεῖται.

— “Ὁ Σιλαί βίβλια θὰ θανατωθῇ, ἀφοῦ ἡ συνουσία ἀνακαλύφθη, μονολογοῦσε μπροστὰ στὴ λίμνη. Ἄλλὰ πῶς, θ’ ἀντικρῶσω ὕστερ τοὺς ἀιθρώπους τού κύκλου μου!

Δὲν ἔβλεπε ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ λυτρωθῇ, παρα τὴν σδοκτονία. Μόνον εἶσι θ’ ἀπόφευγε τὴ φρικτὴ συνάντησι με τούς χθεσινούς συνεργάτες του.

Και θάπεφε στὴ λίμνη νὰ πινηῖ ὁ Λουβινύ, ἀν δὲν τού γεννιόταν τὴ στιγμή αὐτὴ κάποια δυσπραξία πρὸς τῆς υποχρεῖσε τού Κορδιναλίου.

Σκεφτηκε ὅτι κι’ ἐν ἀκόμα ὁ Κορδιναλῖος τῆροσε τὸ λόγο του ὡς πρὸς τὴ δούκισσα, θ’ ἦταν ἀσφαλῆτερο ἀν τὴν εἰδοποιῖσε ἐγκαίρας κι’ αὐτός, ὁ ἴσιος.

Ἰνῃ ἀγαποῦσε. Καὶ δὲν μποροῖσε, δὲν ἔπρεπε νὰ πεθῆνη, ἐνσω ἡ ἀγγελικὴ αὐτὴ ὑπαρξῆς διέτρεχε κίνδυνο.

“Ἔτσι, ἔφυγε ἀπὸ τὴ λίμνη και πῆγε σὲ μιὰ ταβέρνα γιὰ νὰ νόσφη βισοτρία δυὸ λόγια στὴ λατρευτὴ τού.

Κι’ ἀφοῦ ἔρριψε τὸ σημεῖωμα τὸ στὴν κάμαρη ὅπου ἦξερε ὅτι θὰ βρισκόταν ἡ δούκισσα κατὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, ἐνοιώσε νὰ ἑλασφορῶνῃ ἡ καρδιά του ἀπὸ μεγάλο βῆρος.

Πῆγε ἔπειτα και κλειστικὴ στὸ δωμάτιό του, ὅπου ὡς τὴ λύχτα σχεδόν, διέβαζε κι’ ἔσχιζε διάφορες παληές σημειώσεις του.

Κατόπιν ἔγραψε δυὸ ἐπιστολές. Τῆ μιά, τὴ διέβηε πρὸς τὸν Κορδιναλῖο, στὴν ὅποια ἔκαίε γιωστό τὴ μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ τὴ ντροπὴ πού τὸν βάραινε, θ’ αὐτοκτονοῖσε. Τὴν ἄλλη, τὴν ἔστειλε στὴ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ στὴν ὅποια παρίστανε με θεριά κι’ ἐντοια λόνια τὴ μεγάλη ἀγάπη τὴν ὅποια τῆς εἶχε, και ἡ ὅποια τὸν ἐσπερωῖε νὰ κάνῃ ὄνα

“Ὁ Σαλαί ἀνοίξε τὸ γράμμα και τὸ διάβασε.

έκανε, και ή οποία τέλος τόν έφερ ε στο σημείο να ζητήσει το λυγρικό στο στήν αυτοκτονία.

Τή; Έγραφε με τέτοιο πάθος, ώστε ήταν βέβαιος δι τήν φορά αυτή ή συγκινομένη τήν άποψη καρδιά της.

Άλλα δέν ήταν γραφτό τής μοίρας να φτάση ή έπιστολή του από τή χείρα τής δούκισσας, και να γιατί.

Άφοϋ δ Λουβινύ τή έτοίμασε όλα κι έγέμισσε τόν περιστροφό του, κάεσε τόν ύπνέρτη του και τού ειπε :

— Ένα από μισή ώρα, έμπα στήν καμαρή μου. Θά βρής πάνω στο τραπέζι τή δυό αυτά γράμματα... Μήν ένδιαφερθής και μη αστοχίση για δτι, κι' άν θζχη συμβή... Όφείλεις μόνο να πάρης τα γράμματα μου και να τή έπίδωσες... Τό ένα είνε για τόν Καρδινάλιο και τό άλλο για τή δούκισσα ντε Σεβρέζ... Άν δέν βρής τή δούκισσα στο σπίτι της, θά τή ζή ήσως παντού άλλοϋ, ώσόντου τή συναντήσης κάπου. Πάρε πέντε χιλιάδες φραγκα, πού σου άρκούν για να πäs κι' ώς τήν άκρη τού κόσμου άκόμα... Και μη χασομερήσης πουθενά, πριν δώσης τό γράμμα μου στα χέρια τής δούκισσας. Με κατάλαβες καλά ;

— Σεις, κύριε, θά είστε έδω ύστερα από μισή ώρα, όταν θά έρθω για να πάρω τή γράμματα από τόν τραπέζι σας ; ρώτησε ο ύπνέρτης.

— Δέν πρέπει να ένδιαφερθής καθόλου για μένα. σου είπα !... Ή είμαι, ή δέν είμαι, δτι κι' άν θζχη συμβή, ού όφείλεις να μη διστάσης για κανένα λόγο, άλλα να πάρης τή γράμματα μου και να φύγης άμέσως, για να τή έπίδωσής όπως σου έζήγησα...

— Μάλιστα, κύριε !... Μείνετε ήσυχοι σäs κατάλαβα καλά... Άλλά ή μήπως άγνοείτε όσα λένε έξω για τή δούκισσα ντε Σεβρέζ ;

— Σάν τί λένε ; ρώτησε άνηχως ο Λουβινύ.

— Όστε δέν τή έξερετε ;... Καλά σκεφτήκατε, τότε, κύριε, πώς για να βρω τήν κυρία δούκισσα ίσως ν' άναγκασθώ να πάω ώς τήν άκρη τού κόσμου... Λένε πäs δραπετεύσε...

— Δραπετεύσε ;... Γιατί ;

— Έξαφανίστηκε, κύριε !... Όπως και πολλοί άλλοι άρχοντες τού Παρισιού, οι όποιοι, όπως τουλάχιστον λένε, έναν συνωμοτήσι κατά τού βασιλέως μας !... Ή φρουρά δλη θνσκειται σε κίνησι, καταδιώκοντας τούς προδότες... Άνάμεσα στους φυγάδες λένε πäs είνε κι' ο Βανδώμ με τόν Λοβαλέλ, και κάποιος άλλος... πού είνε πολύ φίλος σας... ο κόμης Σαλαί, πού...

Ο ύπνέρτης δέν πρόλαβε να τελειώση τή φράσι του. Ο Λουβινύ τόν άρπαξε από τούς ώμους και τόν τράνταξε σύγκορμω.

— Άθλιε !... Έφυγε, είπε, ο Σαλαί μαζί με τή δούκισσα ;...

— Αήσθητε με, κύριε !... Έγώ σäs είπα εκείνα πού άκουσα... Όχι, κύριε, έγώ δέν πιστεύω πäs ο κ. Σαλαί είνε προδότης.

Συνήλθε τότε ο Λουβινύ, κατέβη στα χέρια του από τού. ώμους τού τρομαγμένου ύπνέρτη, κι' αλλάζοντας τόν τόνο τής φωνής του, τόν πρόστοξε να τού πη όλα όσα ήξερε.

Κι' ο ύπνέρτης, με όφως φοβισμένο κι' έπιτυλαχτικό, τόν κατέστησε με λίγα λόγια, ένήμερο τής καταστάσεως.

— Όλη ή πόλις είνε άνάστατη, τού ειπε. Στις εκκλησίες γίνονται δοξοδωγίες για τή διάσσις τού Καρδινάλιου... Άιθρωποι τρέχουν στους δρόμους και φωνάζουν : Ζήτω ο Καρδινάλιος Ριγελιέ !... Λένε όλοι πäs θά τόν δολοφονήσε στο Φλερύ ή δούκισσα, μαζί με τόν Σαλαί και με πολλούς άλλους... Στο μέγαρο τής δούκισσας δέν βρήςκαν κανένα, γιατί έφυγαν όλοι έγκαίρωσ... Άκουσα να λένε πäs ο Σαλαί δραπετεύσε μαζί με τή δούκισσα...

Ο Λουβινύ δέ μόρσε ν' άκούση περισσότερα. Στριχθηκε στον τοίχο έτοιμος σχεδόν να λιποθυμήση. Ο ύπνέρτης τόν δέν ήξερε τί να ύποθέση. Τόν βοήθησε ώστόσο να καθήση σε μία πολυθρόνα.

— Ή προδοσία μου δέν χραιοέυσε σε τίποτα, αναλογίζταν ο Λουβινύ. Άπεναντίας ένωση τόν Σαλαί με τή δούκισσα, στενότερα από άλλοτε... Πρέπει τώρα να ζήσω... Μις κι' ένινα προδότης τών φίλων μου, άς κατανήρω και φονής των... Μά θά βρω τή δούκισσα, σ' όποιο μέρος κι' άν έχη πάει... Θά με βοηθήση σ' αυτό ο Καρδινάλιος, όπως μου τή ύποσέζεθηκε...

Και με νευρική ταραχή έσκισε τής δυό έπιστολές πού είχε έτοιμάσει.

— Τί ώρα είνε τώρα ; ρώτησε τόν ύπνέρτη του.

— Μεσάνυχτα, κύριε !

— Μεσάνυχτα !... Κι' όμως πρέπει να δω τόν Καρδινάλιο, εθδς άμείσως. Φέρε τή ροζα μου, να ντυθώ.

— Μείνετε καλύτερα έδω, κύριε... Ό καιρός είνε κακός, κι' έχετε πυετό.

— Δέν πειράζει, τού άπάντησε ο Λουβινύ.

Ντύθηκε κατόπιν γρήγορα-γρήγορα κι' όταν βγήκε στο δρόμο, ο κρύος άνεμος τής νύχτας τού έδωσε καινούργια ζωή...

Αύτ ήν ώρα έπαινε ο Ρασκάς στο Παρίσι. Τό σχέδιο τού Κορινιαν, να προδώσει τήν Άννατδα στον πάτεο Γωισιρ, είχε άποτύχει. Στο πανδοχείο τού Φλερύ δέν έννε κανέναν για να τόν συλλάβουν. Είχαν σκορπίσει όλοι τούς Μοιριχίως λοιπόν ο Ρασκάς, κι' ο Κορινιαν βρέθηκαν άνάμεσα στους καταβωγμένους, κι' άποφάσισαν να κρυφτούν κι' αυτοί, χωριστά ο ένας από τόν άλλο.

Έτσι ο Ρασκάς έφτασε έξω από τόν Παρίσι, μόναχος του, άλλα δέν τολμούσε να μη μέσα. Μόνο κατά τή μεσάνυχτα μόρσε να προχωρήση και ν' άνακατευθί με τόν πλθθος.

Δέν άμφέβαλλε πäs θά έπιτρου-αν και τόν σπίτι. Έπρεπε όμως να περάση με κάθε τρόπο ά' εκεί, για να πάρη τις μικρές τού οικονομίες, πού τις έκρυβε κάτω από τόν πάτωμα. Και δέν δυσκολεύτηκε να τόν κατορθώση, γιατί οι δυό φρουροί τού Έκλαμπροτάτου, πού φύλαγαν στή πόρτα τού είχαν άποκοιμηθί εκεί άπέξω, κι' αυτός ήξερε να μπαίνη από τόν πινθό παράθυρο, πού τόν άνοιγε με μυστικό τρόπο.

Κατάφερε λοιπόν να πάρη τή λίγα μετροτά λεφτά πού είχε και να φύγη πάλι άπαρατήρητος. Πήρε επίσης μαζί του και τόν σκύλο του πού τόν άκολουθούσε έξοτιστα, από φόβο μην έπινηση τούς φρουρούς με τή γαυγίσματά του άν τού έδινε καμιά κλωτσιά.

Είχε άποφάσει να κρυφθί για τήν ώρα στο σπίτι τού Τραγκαβέλ, και πήγε ως εκεί με χίλιες προφυλάξεις. Όταν βρέθηκε άπάνω, ο σκύλος του άρχισε να δείχνη άνησυχία και να μουγγρίζη.

— Κάποιος έχθρός είνε κρυμμένος έδω μέσα, συλλογίστηκε ο Ρασκάς...

Πράγματι ο Τραγκαβέλ άποφασίσε. Είχε φύγει από τόν σπίτι τής δούκισσας Σεβρέζ άκολουθώντας τόν Πρασιανάδα, χωρίς να ξέρη τί ποιο μέρος θά τόν άδηγούσε. Όταν στο δρόμο τόν ρώτησε σχετικώς, ο Πρασιανάδας τού άπυκρίθηκε :

— Πάμε να πιούμε ένα κρασί, και τή λέμε... Ο Τραγκαβέλ κατάλαβε πäs ο μεθύστακας αυτός δέν θά τού άποκλιυπτε εκείνο πού ήξερε, άν δέν τόν κερνούσε ένα-δυό κρασιά πρώτα, και δέν τόν ξαναρώτησε τίποτα.

Σέ λίγο έφτασαν στήν ταβέρνα τής άφραίας Πεταλωτρίτσας. Εκεί ο Τραγκαβέλ θυμήθηκε τήν όμολογία τού κόμητος Μωλουτί, πäs άγαπούσε τήν Ρόζα. Κι' όταν είδε τή νέα, τή χαίρετσε, μ' ευγένεια. Ή Ρόζα κοκκίνισε λιγάκι, και τού ψιθύρισε έμπιστευτικά :

— Ό κ. κόμης σας περιμένει... Κάβεται άπάνω μόναχος τού.

Έτρεξε τότε ο Τραγκαβέλ για να μάθη άπ' τόν Μωλουτί νέα, για τήν Άννατδα, πäs χάριν τής όποίας είχε δεχθί τήν έπίθεσι των τεσσάρων νεαρών θαυμαστών της...

(Άκολουθεί)

Στηρίχθηκε στον τοίχο έτοιμος να λιποθυμήση !